

nélkül", mondotta magára szabhatóan is a Nagy emberek sírfelirataiban); akárha egy XIX. századi romantikus forradalmár költő távozott volna el körünkből: ágyban párnák közt halt meg ugyan, de csatatér kellős közepén, ott, hol mostan is a világszabadságért küzdenek. Valóban „sorsrendezői fordulat” volt — miként el-elcsukló halotti beszédében Garai Gábor mondá —, hogy ily szép költőhalál adatott néki.

Vigasztaljuk most magunkat ezzel, atyámfiaink, s őrizzük, mutassuk fel művének tiszta értékeit. Mert a hamisítások máris megkezdődtek körülötte. Archaikus hivalkodás nélküli nevét, a pu-

ritán Vácit, persze hogy *cz-vel* írták fejfájára. De hát kell hogy legyen sír- emléke is majd, hisz akik egyszerű irodalmon kívüli emberek vélem együtt kissé távolabbról — Gallart Girbal José spanyol consul, gyáros (1873—1939) sudár fekete márvány sírköve mellől — szemlélték az elhantolás kegyetlen színjátékát, már fel is állították a magukét, felröptették a legendát. Egy bácsika azt mondta egy nénikének: Szegegy Váci Mihály, hát hogynem tudnám ki volt! Ő volt az, aki azt írta az édesapjáról, hogy „hatszáz forint nyugdíja van s én ennyit költök feketére”.

KOVÁCS SÁNDOR IVÁN

TARI JÁNOS
1926—1970

Nehéz felocsúdni a megdöbbenésből. Akik ismertük, igen jól láttuk: ez a pihenést nem ismerő, szervező akarat, ez a minden kishitúséget leigázó bizakodás, akadályokat ostromló harc magában hordozza a tragédiát is. Mégsem hittük, hogy bekövetkezik.

Tari János a kor szülötte volt, energiáját korunk emberi arculatának szépítésére, maradandó tartalmainak gyarapítására szentelte. Igaz kommunista-ként következetesen haladt meggyőződésből vállalt életútján, amelynek legfontosabb állomása a Szegedi Szabadtéri Játékok felújítása és elismertetésének kiharcolása volt. Még tragikus hirtelenségű halála előtt is új terveken dolgozott.

Neve a Tiszatáj-hoz, folyóiratunkhoz is kapcsolódik: mint a városi tanács osztályvezetője, később vb-elnökhelyettese, felelős kiadója volt a lapnak és az Irodalmi Kiskönyvtár köteteinek.

Nagyon nehéz, szinte lehetetlen elfogultság nélkül szólni az emberről, aki még fogyó erejéből is kölcsönözni tudott másoknak. Így őrizzük meg emlékezetünkben: erősnek, töretlen akaratúnak, fiatalnak.

ANDRÁSSY LAJOS